

ju násilím vytiahol z pojednávacej siene, že ani na opätovnú výzvu, aby ju pustil a nemaril úradný výkon, sudcu neposlúchol a s výrokom, že nedovolí vyslúchať P., s touto odišiel. Odvolací súd zistenie to tiež prevzal.

Oba nižšie súdy vyslovily, že týmto konaním obžalovaný mimo prípadu shluknutia násilím prekážal úradu vo výkone povolania, ktorý bol po práve, a preto videly v ňom skutkovú podstatu zločinu násilia proti úradu podľa § 2, odst. 2 zák. čl. XL:1914. Pri tom bližšie neodôvodnily, v čom spočíva násilie obžalovaného voči úradu.

Podľa stálej praxi najvyššieho súdu (na pr. Zm IV 249/36, Zm IV 487/34, Zm IV 442/35) k naplneniu pojmu násilia v smysle § 2, odst. 2, § 4, odst. 2 cit. zák. čl., sa vyžaduje, aby pachateľ upotrebil fyzickej sily buď priamo proti členovi (orgánu) úradu, alebo aspoň prostredečne proti veciam, ktoré sú v spojitosti s ich osobou, takže podľa úmyslu pachateľa by násilie pôsobilo aspoň prostredečne na túto osobu.

Činnosť obžalovaného síce bola násilná a tiež prekážkou prevedenia úradného výkonu a mohla by byť prekonaná len fyzickou silou člena úradu, alebo jeho orgánov. Ponevác však obžalovaný sám aktívne svoju fyzickú silu proti členovi úradu ani priamo, ani prostredečne neprejavil, nezakladá jeho čin pojem násilenstva v smysle cit. predpisu.

Keď však nie je v konaní obžalovaného daný znak násilia v smysle § 2, odst. 2 zák. čl. XL:1914, nevyčerpáva konanie to skutkovú podstatu zločinu násilia proti vrchnosti podľa tohoto paragrafu.

Výrok obžalovaného, že nedovolí svedkyňu vyslúchať, bol však pre pokračujúceho sudcu urážlivý a ním sa obžalovaný dotkol sudcu pri úradnom jeho konaní. Je preto čin obžalovaného prestupkom podľa § 46 prest. zák.

Čís. 5862.

K »výkonu služby« lesního strážného personálu, chráněnému podle § 81 tr. zák., náleží i dohled k odvážení lesních plodů z lesa, lesní správou prodaných.

(Rozh. ze dne 24. března 1937, Zm II 579/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž stěžovatel byl uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. z. a přestupkem podle § 312 tr. z.

Z d ů v o d ů:

Zmatečná stížnost, uplatňující důvody zmatečnosti podle čís. 4, 9 a) § 281 tr. ř., není důvodná. — — —

Podle zjištění napadeného rozsudku odvážel obžalovaný dne 10. března 1936 jako adjunkt firmy M. a spol., velkoobchod dřívím v P., z lesa velkostatku N. dříví, které tam měla firma zakoupeno, které však nebylo ještě úplně zapláceno; dostavivší se lesní správce O., který měl od důchodní správy velkostatku příkaz, aby odvážení dříví nepřipustil, do-

kud obžalovaný nevykáže úplné zaplacení kupní ceny, vyzval obžalovaného podle tohoto příkazu, aby se vykázal stvrzenkou o zaplacení zbytku kupní ceny, jinak že nesmí dříví odvézt; obžalovaný však této výzvě několikrát opakovaně nevyhověl, nýbrž uraziv lesního správce slovy, zda je policajtem, že zastavuje lidi na cestě a že takový odznak (totiž služební odznak, který mu lesní správce na jeho žádost, aby se legitimoval, ukázal) může mít každý vandrák, vyzval svého kočího, by s fúrou dřívím již naloženou odjel, a když se lesní O. postavil před vůz a kočímu přikázal, by zastavil, uchopil sám opratě a šlehl do koní, takže O., nechtěl-li býti přejet, musil odskočiti, při čemž byl podsedním koněm strčen do levého ramene.

V tomto skutkovém ději shledal nalézací soud jednak — pokud jde o zmíněné urážlivé výroky — skutkovou podstatu přestupku podle § 312 tr. z., jednak — pokud jde o popohnání koní proti lesnímu správci, stojícímu před povozem — skutkovou podstatu zločinu podle § 81 tr. z. a odůvodnil to tím, že lesní správce O., chtěje obžalovanému zabrániti v odvážení dříví dosud úplně nezaplaceného, postupoval u výkonu své služby, a že tedy obžalovaný, který si byl toho vědom, kdyžtě správce O., kterého osobně znal, byl ve svém revíru ve stejnokroji, s puškou a služebním odznakem, uvedenými výroky zlehčil úřední autoritu lesního správce (§ 312 tr. z.), tím pak, že vzal opratě a šlehl do koní, jednal ve zřejmém úmyslu, aby zmíněný služební úkon lesního správce zmařil (§ 81 tr. z.).

Zmateční stížnost vytýká napadenému rozsudku v příčině zločinu podle § 81 tr. z. právní mylnost tvrdíc, že lesní správce O. nebyl k uvedenému úkonu podle své služby, pokud se týče podle vrchnostenského příkazu mu uděleného formálně oprávněn, nebo, že z mezí svého formálního oprávnění vykročil.

Je nerozhodno, zda správce velkostatku je vrchností a zda O. vykonával vrchnostenský příkaz této správy, kdyžtě k naplnění skutkové podstaty zločinu podle § 81 tr. z. stačí, postaví-li se pachatel na odpor výkonu služby osoby v § 68 tr. z. pojmenované. Podle §§ 53—58 lesního zákona ze dne 3. prosince 1852, čís. 250 ř. z., patří k výkonu služby lesního strážního personálu udržování veřejné bezpečnosti v lese a ochrana lesního majetku. K lesnímu majetku náleží nejen stromy a ostatní rostlinstvo v lese rostoucí, nýbrž také plody lesa, tedy i dříví na zemi ležící, ať už bylo ulámáno nebo samo odpadlo (roští a pod.), anebo bylo pokáceno a je připraveno k odvezení. Prodej lesních plodů, tedy i dříví, patří jistě do oboru soukromého hospodářství lesní správy, avšak dohled k odvážení lesních plodů, lesní správou prodaných, z lesa náleží do oboru udržování veřejné bezpečnosti v lese a lesního majetku. Jestliže tedy O. vykonává tento dohled proti obžalovanému zakročil, vykonával službu lesního strážního personálu a požíval ochrany § 68, resp. § 81 tr. z. Měl-li obžalovaný za to, že zakročení O., které po formální stránce spadalo do výkonu jeho veřejné služby, je v rozporu se soukromoprávní úmluvou jeho, resp. firmy, kterou zastupoval, se správou velkostatku, měl se domoci nápravy prostředky, které poskytuje zákon k vyřízení soukromých rozepří. Svémocným a násilným

jednáním proti O. a proti jeho služebnému zakročení se dopustil zločinu veřejného násilí podle § 81 tr. z., kterým byl právem uznán vinným. Tím padají také veškeré námitky stěžovatelovy proti odsouzení pro přestupek § 312 tr. z., pokud uplatňují důvod právní mylnosti s toho hlediska, že O. nebyl ve výkonu služby.

Čís. 5863.

Porušenie zákona v ustanovení § 2, čís. 6 zákona čís. 284/1920 Sb. z. a n. a zmätočnosť výroku o treste podľa § 385, čís. 2 tr. p., uložil-li súd odžalovanému ako hlavný trest podľa § 12, čís. 2 zákona na ochr. rep. trest káznice (v trvaní dvoch rokov) na miesto žalára.

(Rozh. zo dňa 24. marca 1937, Zm III 124/37.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A. a spol., obžalovaným zo zločinu vojenskej zrady, uznal opravný prostriedok pre zachovanie právnej jednotnosti, podaný podľa § 441 tr. p. generálnou prokuratúrou, základným a vyslovil, že pravoplatnými rozsudkami krajského a vrchného súdu, pokiaľ nimi bol obžalovanej B. vymeraný hlavný trest druhom káznice, bol porušený zákon v ustanovení § 2, čís. 6 zákona čís. 284/1920 Sb. z. a n. Podľa § 442, posl. odst. tr. p. zrušil najvyšší súd snomenuté rozsudky vo výrokoch o druhu hlavného trestu obžalovanej B. uloženého a vymeral jej tento trest hľadiac na ustanovenie § 2, čís. 6 zákona čís. 284/1920 Sb. z. a n. druhom žalára podľa III. hlavy zák. čl. V:1878.

D ô v o d y:

Rozsudkom krajského súdu byla obžalovaná B. (okrem iných obžalovaných) uznaná vinnou zločinom neoznámenia trestných podnikov podľa § 12, čís. 1, odst. 2 a čís. 2 zákona na ochr. rep. a bol jej podľa § 12, čís. 2 zák. na ochr. rep. za použitia § 91 tr. z. a hľadiac na ustanovenie § 2, čís. 5 zák. čís. 284/1920 Sb. z. a n. vymeraný trest káznice na dva roky ako hlavný trest a podľa § 32 zákona na ochr. rep. strata čestných práv občianskych a strata volebného práva do obcí na tri roky ako trest vedľajší. Dôsledkom odvolania, podaného verejným žalobcom proti tejto časti rozsudku pre nízku výmeru trestu, zaoberal sa vecou vrchný súd, ktorý potvrdil prvostupňový rozsudok, pokiaľ bol dotyčne B. napadnutý, a nechal ho v ostatnej časti, týkajúcej sa B., nedotknutý. Ďalších opravných prostriedkov dotyčne tejto obžalovanej nebolo, takže cit. rozsudky sa dotyčne nej staly pravoplatnými.

Druh hlavného trestu, uloženého obžalovanej B., neodpovedá zákonu.

Na zločin neoznámenia trestných podnikov podľa § 12, čís. 1, odst. 2, a čís. 2 zákona na ochr. rep., ktorým bola menovaná uznaná vinnou, stanoví § 12, čís. 2 cit. zákona trest ťažkého žalára od jedného do päť rokov. Ponevác zákon na ochranu republiky platí tiež pre oblasť trestného práva skôr uhorského a v cit. predpise ide o trest uvedený v trestnom zákone zo dňa 27. mája 1852, čís. 117 r. z., právom hľadel krajský súd